Sedda ei möista ükski üllesräkida, mis kurwastus nüüd ühhe korraga senna rahhulikku maeasse olli tulnud. Tobril ei olnud puid ahju küttа, egga rahha, leiba osta, ja nüüd se hirm weel südda talwe aeal omma weikesest maeast wälja minna, ja naese ning lastega, kep käes, kerjates ümber hulkuda. Külm olli ni kange, et Tobri ommas toas pingi ärralöhkus, ja selle=ga ahju küttis, et agga selgi ööl külm neid ärra ei wöttaks. Sest se olli liig hilja metsast kuiwi oksi tua, ja polnud ka loma selle tarwis ollemas ja lummi olli süggaw. Nüüd tulli ühhe lapse mele wanna Raakhans, kedda nemmad allati otasid koju tullema. „Oh!“ ütles emma, ta tulleb kül ilmaaegu; meie ei wöi temmale ühtegi anda. Agga lapsed ütlesid: „meie wõime jo naabri käest neid rasukesi palluda, mis ta isse ei prugi; küllap need on wägga hästi meie näl=gind wõera nokka järrel. Jõsa ei laitnud sedda nõu mitte, waid olli sega rahhul, et lapsed sel õhtul kurba meelt nisugguste möttetega lahhu=tasid. Ni pea kui pääw wähhä hakkas koitma, kargasid lapsed maast omma waese asseme pealt üllesse, teggid jäetand akna lahti, et saaksid nähha, kas Raakhans seal olleks. Ja mis naad arwasid olli ka nenda; sest wanna aus ronk

istus jubba sarrapu otsas maea ees, ja lendas kohhe tuppa laua peale, et omma weikesi sõbru tiwa lehwitamise ja kraaksumisega wõiks terre=tada. Agga lapsed töstsid römo kisa, ja ärra=tasid wannemaid üllesse, hüdes: „Jubba Hans siin!“ Ka Tobri römustas selle ülle, „Tulle agga sisse!“ hüdis ta temma wasto, astus akna ette, ja sillitas tedda. „Sa leiad kül meie maea luggu hopis teisiti, ja ei nä mitte ennam ni lahkid silmi, kui endisel aeal; agga sinna olled meile siiski nisamma armas, kui muidugi, ja ni kaua kui meil endil weel su täis leiba on, pead sinna ka omma jäggu sama. Tulle sisse wanna seltsimees. Sa tulletad mo mele endisid parre=maid päiwi. Oh, ei need kül ennam taggasi tulle! Tulle sõbrake! Ei tea kas se, kes pärrast meid seie maeasse ellama tulleb, sulle ilmas jälle middagi annab! Ja kes teab, kes meid waesid endid, kui pea nälgas ja ilma armuta peame ümber hulkuma, sõdab, ja meile warju kurja ilma eest, ja ö=maea annab. Neid sõnnu kuul=des nutsid naene ja lapsed, ja Tobril ennesel ollid silmad wet täis. Karen nagu tundis ka nattuke omma perrerahwa ahhastussest; ta wah=tis nende peale, ja näitis nagu olleks ta sedda teadnud, mis neid nenda kurwaks teeks. Ta